

Hundrede Kr. til Bredbuer. Seg maa sige, at jeg forstaar ikke, hvad Marinen har med Bredbuer at bestille. (Marineministeren [Ravn]: Ja, det er det gale ved det!) Ja, det kan være, men maatte den ærede Minister vil forklare os, hvorfor Bredbuerne ere saa uundværlige. For øvrigt tror jeg ikke, Marinen har Bredbuer, den giver kun Penge til Bredbueforeningen. Men hvad Interesse Marineministeriet har af at støtte denne Forening, kan jeg ikke forstaa. Her finder man ogsaa Rejsseudgifter. Saaledes har f. Eks. en Værftsingeniør gjort en Rejse til Bedbæk. Det har kostet 21 Kroner. Det er meget flot for at tage en Tur til Bedbæk.

Seg vender mig nu til § 26. Ændringsforslagene Nr. 217 og 218 vedrøre Søminerne. Seg har foreslaaet at nægte Beløbet. Det er 99,000 Kr. Seg kan gøre det med stor Sindssro, fordi jeg paa § 23 har været med til at bevilge til Søminer ikke mindre end 188,530 Kr. Seg synes, det kunde være nok til denne Post. — Ændringsforslagene Nr. 219, 220, 221 andrage et Beløb af 129,000 Kr., som skulde anvendes til Revolvere, Rekulkanoner, Brisantgramater og lignende Ting. Seg foreslaar at nægte disse Beløb, fordi der omme paa § 21 i Forbejren er bevilget store Beløb netop til saadanne Anstæffelser. — Det sidste Ændringsforslag er Nr. 223: Sømærker til Flaadens Brug i Krigstid. Disse Penge foreslaar jeg at nægte, fordi jeg ikke tror, vi skulle i Krig mere. (Marineministeren [Ravn]: So maaffe!) Naa, skulle vi det? Seg tror dog, det er heldigst, vi holde os udenfor og indrette os paa ikke at komme i Krig mere. (Marineministeren [Ravn]: Ja, det forstaar sig!) Men selv om vi komme i Krig, ville de Sømærker hverken gøre fra eller til med Hensyn til Resultatet.

Marineministeren (Ravn): Med Hensyn til Ændringsforslagene til § 23, er det meget rigtigt, hvad den ærede Ordfører sagde, at der angaaende de betydeligere af dem, Indskrænkningerne paa Værftskontoen og paa Fyrvæsenets Konto, er opnaaet fuld Overensstemmelse. Naturligvis finder jeg disse Indskrænkninger større i og for sig, end heldigt er, men man kan ikke sige, at de ere usforvarlige, og jeg er derfor gaadet ind paa dem. Derimod er der adskillige af de mindre Ændringer, som jeg kunde ønske at faa bevilgede — jeg skal straks nævne dem. Man maa erindre, at hvis hele Udvalgets og Flertallets Ændringer blive vedtagne, vil Kontoen paa § 23 i Mar

være 70,000 Kr. mindre end i Fjor, saa selv om man gør enkelte Forandringer deri, vil der dog blive en rigelig Nedgang paa § 23. Naar jeg nu gaar over til Ændringsforslagene, støder jeg først paa Kæften fra 147 til 150. Disse 4 Ændringer angaa Understøttelser, der ere begærede af mig og med sædvanlig Beredvillighed tiltraadte af Udvalget. Det næste Ændringsforslag er af Mindretallet, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen). Det er af temmelig radikal Natur. Det gaar nemlig ud paa, at vi skulle spare alle de 1,200,000 Kr. til Nybygninger. Det vil altsaa sige, at den 1ste April sende vi alle Holmens Arbejdere paa Gaden, saa kunne de se at finde, hvad Arbejde de kunne. Der blev anført, at de kunde maaffe bruges til at bygge andre Skibe paa Værftet, men det skal der Tid til. Man skal rive dem ned, der ere under Bygning, og hurtig kan man ikke faa det gjort, thi brændes kunne de ikke, da de ere af Jern. Det maa tage lidt Tid, inden de komme bort, og i al den Tid have vi ikke Brug for Arbejderne. Hvis det virkelig var Alvor pludselig at standse hele Marinens Nybygningsvæsen, vilde det gaa ud over mange Arbejdere, men jeg antager heller ikke, at Forslagsstilleren venter, at Forslaget vil blive vedtaget. De næste Ændringsforslag Nr. 153, 154, 155 vare dem, jeg omtalte angaaende Indskrænkningen i Vedligeholdelsesarbejder paa Værftet. Men der var et, jeg sprang over, nemlig Nr. 151. Det er en af de mindre Ændringer, men den blev omtalte lidt uforlrigt af den ærede Ordfører. Udvalget er for Resten ikke enigt paa dette Punkt. Forslaget stilles af et Flertal. Det vedrører den Sum, jeg haode foreslaaet for at forøge den Erstatning for Tab i Indtægt ved privat Praksis, som Søværnets Læger lide paa Grund af Udkommando. Der er jo, som ogsaa bemærket af den ærede Ordfører, allerede givet Skibslægerne hver 500 Kr. i saadan Erstatning, men det er virkelig en meget ringe Erstatning for privat Praksis. Det maa erindres, at Lønningerne for Lægerne ingenlunde ere satte saaledes, at man kan vente, at en dygtig Læge i Reglen vil lade sig nøje med det. Naar der blev sagt — lad os gaa lige til den højeste — at den ældste Stabslæge har 3,600 Kr. og den anden 3,200 Kr., saa svare disse Lønninger ikke til det, som en dygtig Læge ellers lever af i København. Læger, der have en stor og betydelig Praksis — og det maa dog kunne ventes af Læger, der ere saa dygtige, som man bør haabe, at Stabslægerne ere — have ikke Indtægter som Embedsmænd, de have ganske andre Indtægter end saadanne